

20 Δεκεμβρίου, 1996

ΠΙΚΗΣ, Π., ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ, ΑΡΤΕΜΙΔΗΣ, ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ,
 ΝΙΚΟΛΑΟΥ, Δ/στές]

ΚΥΠΡΙΑΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ, ΜΕΣΩ ΥΠΟΥΡΓΟΥ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ
 ΚΑΙ ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΤΑΞΕΩΣ,

Εφεσίοντες-Καθ' ων η Αίτηση,

v.

ΔΗΜΗΤΡΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗ (ΑΡ. 2),

Εφεσίβλητου-Αιτητή.

(Αναθεωρητική Έφεση Αρ. 2137).

*Αστυνομική Δύναμη — Πειθαρχικά αδικήματα — Διαθεσιμότητα —
 Οι περί Αστυνομίας (Πειθαρχικοί) Κανονισμοί του 1989, Καν. 32
 και 47 — Αρμοδιότητα του Υπουργού Δικαιοσύνης και Δημοσίας
 Τάξεως — Εφαρμοστέες αρχές.*

5

*Λέξεις και Φράσεις — "Διατάσσεται" στον Καν. 47(1) των περί Αστυ-
 νομίας (Πειθαρχικών) Κανονισμών του 1989.*

Ο αιτητής κατείχε το βαθμό ανώτερου αστυνόμου στην Αστυνο-
 μική Δύναμη και υπηρετούσε ως αστυνομικός διευθυντής Πάφου. Δια-
 τάχθηκε διεξαγωγή έρευνας για πιθανή διάπραξη από αυτόν αριθμού 10
 πειθαρχικών παραπτώματων και ανέλαβε ως ερευνών αξιωματικός ο
 Υπαρχηγός της Δύναμης, ο οποίος εισηγήθηκε την απομάκρυνση του
 αιτητή για αμόρφωτη και αποτελεσματική διεξαγωγή της έρευνας. 15
 Το θέμα τέθηκε στον Αρχηγό, ο οποίος πληροφόρησε τον Υπουργό Δι-
 καιοσύνης και Δημοσίας Τάξεως ότι συμμεριζόταν την άποψη του
 ερευνώντος αξιωματικού για την αναγκαιότητα απομάκρυνσης του αι-
 τητή. Ο Υπουργός αφού έλαβε υπόψη όλα τα σχετικά περιστατικά της 20
 υπόθεσης, αποφάσισε να θέσει τον αιτητή σε διαθεσιμότητα μέσα στα
 πλαίσια άσκησης των εξουσιών που του παρέχει ο Καν. 47 των σχετι-
 κών κανονισμών, μέχρι την τελική συμπλήρωση της υπόθεσης. Στην
 απόφαση του Υπουργού αναφέρονταν τα πιο κάτω πειθαρχικά αδική-
 ματα, τα οποία ενδεχομένως διαπράχθηκαν από τον αιτητή.

1. εντάλματα/αγωγές εναντίον του
2. παρεμβάσεις στον τρόπο εκτέλεσης δικαστικών ενταλμάτων εί-

25

σπραξης προστίμων

3. παρεμβάσεις στη διερεύνηση ποινικών υποθέσεων
4. κλείσιμο ποινικών υποθέσεων και
5. επηρεασμός μαρτύρων.

5

Η ακριβής ημερομηνία έναρξης της διαθεσιμότητας καθορίστηκε από τον Υπουργό στις 15.12.1994.

Ο αιτητής ισχυρίστηκε ότι:

10

α) Ο Καν. 47 είναι ultra vires λόγω παροχής προς τον Υπουργό διοικητικής λειτουργίας η οποία ανήκει ή θα έπρεπε να ανήκει στον Αρχηγό.

15

β) Η εξουσία για διαθεσιμότητα που παρέχεται από τον Καν. 47 δεν είναι δυνατό να ασκηθεί παρά μόνο κατά το χρόνο που διατάσσεται η έρευνα και δε θα μπορούσε να ισχύσει από μελλοντική ημερομηνία.

20

γ) Παρεισέφρησαν διάφορα στοιχεία μεμπτότητας στη λήψη της απόφασης.

Η Ολομέλεια του Ανωτάτου Δικαστηρίου επέτρεπε την έφεση για τους πιο κάτω λόγους:

25

Ο Καν. 47 εκδόθηκε δυνάμει του Άρθρου 10(2)(δ) του περί Αστυνομίας Νόμου, Κεφ. 285 όπως τροποποιήθηκε, σύμφωνα με το οποίο οι Κανονισμοί δύνανται να περιλαμβάνουν πρόνοια για "πειθαρχικά αδικήματα και πειθαρχική διαδικασία", όπως για αναστολή υπηρεσιών και διαθεσιμότητα.

30

Η αρμοδιότητα του Υπουργού για διαθεσιμότητα έχει πρόσθετο νομικό έρεισμα το Άρθρο 13 του Νόμου, το οποίο προβλέπει ότι οι Ανώτεροι Αξιωματικοί προάγονται και απολύονται υπό του Υπουργού κατόπιν συστάσεως του Αρχηγού. Ο περί Ερμηνείας Νόμος, Κεφ. 1, Άρθρο 19, προνοεί ότι η εξουσία για διορισμό συνεπάγεται και εξουσία για διαθεσιμότητα. Η αναφορά στο άρθρο 19 του περί Ερμηνείας Νόμου ερμηνεύεται ευρέως και συμπεριλαμβάνει την κατάληψη θέσης είτε με πρώτο διορισμό είτε με προαγωγή. Συνεπώς ο Καν. 47 δεν είναι ultra vires. Το ρήμα διατάσσεται στον Καν. 47(1), εξηγεί την έναρξη της έρευνας και δεν προσδιορίζει περιοριστικά το χρόνο άσκησης της εξουσίας για διαθεσιμότητα. Η έναρξη της διαθεσιμότητας σε μελλοντική ημερομηνία δεν είναι αντίθετη προς τον Καν. 47, υπό την προϋπόθεση ότι υπάρχει το δημόσιο συμφέρον κατά το χρόνο της διαθεσιμότητας ενόψει του οποίου η διαθεσιμότητα έχει επιβληθεί.

40

Τα στοιχεία τα οποία επικαλέσθηκε ο αιτητής για ύπαρξη μεμπτότητας στην επίδικη απόφαση, δεν τεκμηριώνουν τους σχετικούς ισχυρισμούς του. Η ενημέρωση απευθείας του Υπουργού από τον ερευνώντα αξιωματικό εντασσόταν στο πλαίσιο της έρευνας που ο ίδιος όφειλε να διενεργήσει. Οι διαβουλεύσεις στην παρουσία τρίτων δεν υποδηλώνουν την ουσιαστική συμμετοχή τους σ' αυτές. 5

Η εισήγηση ότι, μετά την έναρξη της έρευνας, είναι αδύνατη η έλευση δημοσίου συμφέροντος δεν ευσταθεί. Στην παρούσα περίπτωση το δημόσιο συμφέρον που προέκυψε κατά την εξέλιξη, αναδείχθηκε με τα όσα η έρευνα αποκάλυψε μέχρι εκείνο το στάδιο. Και επέβαλε τη διαθεσιμότητα ως προϋπόθεση για την απρόσκοπτη και αποτελεσματική διεκπεραίωση της έρευνας. 10

Ο χρόνος έναρξης της διαθεσιμότητας στο κείμενο της απόφασης προσδιοριζόταν με σαφήνεια και αιτιολογική αναφορά. Ο καθορισμός συγκεκριμένης ημερομηνίας αργότερα δεν πρόσθετε οτιδήποτε επί της ουσίας. 15

Η έφεση επιτρέπεται με έξοδα. 20

Υπόθεση που αναφέρθηκε:

Νικολάου ν. Κυπριακής Δημοκρατίας, Υπόθ. Αρ. 692/92, ημερ. 22.10.1992. 25

Έφεση.

Έφεση εναντίον της απόφασης Δικαστή του Ανωτάτου Δικαστηρίου Κύπρου (Νικίτας, Δ.) που δόθηκε την 1η Σεπτεμβρίου, 1995 (Προσφυγή 1071/94), με την οποία αποδέχθηκε την προσφυγή του αιτητή-εφεσίβλητου, εναντίον της απόφασης του Υπουργού Δικαιοσύνης και Δημόσιας Τάξης με την οποία τέθηκε σε διαθεσιμότητα. 30

Μ. Φλωρέντζος, Εισαγγελέας της Δημοκρατίας, για τους Εφεσείοντες. 35

Α. Σ. Αγγελίδης, για τον Εφεσίβλητο.

Cur. adv. vult.

ΠΙΚΗΣ, Π.: Την απόφαση του Δικαστηρίου θα δώσει ο Νικολάου, Δ. 40

ΝΙΚΟΛΑΟΥ, Δ.: Μετά την κατά πλειοψηφία απόφαση της 21

Μαΐου 1996 ότι ο Καν. 47 των περί Αστυνομίας (Πειθαρχικών) Κανονισμών του 1989 δεν αντίκειται στο Σύνταγμα, παρέμειναν για απόφαση οι υπόλοιποι λόγοι για ακύρωση της προσβαλλόμενης διοικητικής απόφασης τους οποίους δεν επιλήφθηκε το πρωτόδικο Δικαστήριο. Υπενθυμίζουμε το αντικείμενο. Που ήταν ότι σε κάποιο στάδιο, κατά τη διάρκεια της διεξαγωγής έρευνας για ενδεχόμενη διάπραξη πειθαρχικών αδικημάτων, ο Υπουργός, ενεργώντας δυνάμει του Καν. 47, έθεσε τον αιτητή σε διαθεσιμότητα. Ας πάρουμε όμως τα πράγματα από την αρχή.

Κατά το χρόνο που ενδιαφέρει, ο αιτητής κατείχε το βαθμό ανώτερου αστυνόμου στην Αστυνομική Δύναμη και υπηρετούσε ως αστυνομικός διευθυντής Πάφου. Προέκυψε ζήτημα ενδεχόμενης από μέρους του διάπραξης πειθαρχικών αδικημάτων. Ο Καν. 32 προβλέπει πως σε τέτοια περίπτωση "ενεργείται έρευνα" από ερευνώντα αξιωματικό, ο οποίος ορίζεται από τον Αρχηγό Αστυνομίας με την έγκριση του Υπουργού Δικαιοσύνης και Δημοσίας Τάξεως. Στις 12 Ιουλίου 1994 διορίστηκε δεόντως και ανέλαβε ως ερευνών αξιωματικός ο Υπαρχηγός. Σύμφωνα με τον Καν. 33, η έρευνα συμπληρώνεται εντός τριάντα ημερών εκτός εάν, εφόσον συντρέχουν λόγοι, ο Αρχηγός χορηγήσει παράταση. Η έρευνα απέβη μακρά και χορηγήθηκε αριθμός παρατάσεων. Σε κάποιο στάδιο ο ερευνών αξιωματικός θεώρησε ότι παρίστατο ανάγκη όπως, προς διασφάλιση της απρόσκοπτης και αποτελεσματικής διεξαγωγής της έρευνας, απομακρυνθεί ο αιτητής από την Αστυνομική Διεύθυνση Πάφου. Με επιστολή του ημερομηνίας 25 Οκτωβρίου 1994 το ανέφερε αυτό στον Αρχηγό.

Επανάλθε επί του θέματος σχεδόν ένα μήνα αργότερα. Σε μακροσκελές ενημερωτικό σημείωμα προς τον Αρχηγό, ημερομηνίας 24 Νοεμβρίου 1994, εξέθεσε τις μέχρι τότε διαπιστώσεις του και εισηγείτο την απομάκρυνση του αιτητή. Επεσήμανε ότι αυτό είχε ιδιαίτερη σημασία ενόψει νέου κύκλου ερευνών αμέσως μετά τις γιορτές των Χριστουγέννων. Έγραφε τα εξής:

"Λόγω της σοβαρότητας των πειθαρχικών αδικημάτων που διερευνώ εναντίον του ΑΔΕ Πάφου κ. Δ. Κων/νίδη και ειδικότερα με την έναρξη του νέου κύκλου των ερευνών μου, όπου μεγάλος αριθμός μαρτύρων είναι μέλη της Αστυν. Δ/σης Πάφου, τα οποία βρίσκονται κάτω από τις διαταγές του, εισηγούμαι όπως ο κ. Κων/νίδης απομακρυνθεί από τη θέση του, πριν αρχίσει ο νέος κύκλος των ερευνών μου, γιατί έχω σοβαρούς λόγους να πιστεύω ότι η παρουσία του στην Αστυνομική Διεύθυνση Πάφου κατά τη διάρκεια των ερευνών θα επηρεάσει αρνητικά την ομα-

λή διεξαγωγή της. Υπολογίζεται ότι ο νέος κύκλος των ερευνών μου θα αρχίσει αμέσως μετά τις γιορτές των Χριστουγέννων.”

Εν συνεχεία, στις 5 Δεκεμβρίου 1994 πραγματοποιήθηκε συνάντηση του ερευνώντος αξιωματικού με τον Υπουργό κατά την οποία ο πρώτος κατατόπισε τον δεύτερο αναφορικά με το ζήτημα. Το θέμα τέθηκε στην τελική ευθεία από τον Αρχηγό στις 12 Δεκεμβρίου 1994. Με επιστολή εκείνης της ημερομηνίας πληροφόρησε τον Υπουργό ότι συμμεριζόταν την άποψη του ερευνώντος αξιωματικού για την αναγκαιότητα απομάκρυνσης του αιτητή. Σε αυτή επισύναψε αντίγραφο του ενημερωτικού σημειώματος ημερομηνίας 24 Νοεμβρίου 1994. Ακολούθησαν την ίδια ημέρα διαβουλεύσεις μεταξύ του Υπουργού και του Αρχηγού στο γραφείο του πρώτου. Είχαν ως αντικείμενο το κατά πόσο συνέτρεχαν λόγοι για την με τον ένα ή τον άλλο τρόπο απομάκρυνση του αιτητή. Αυτές οι διαβουλεύσεις είχαν ως έρεισμα την επιστολή του Αρχηγού και το συνημμένο ενημερωτικό σημείωμα. Στις διαβουλεύσεις παρευρίσκοντο ο γενικός διευθυντής του Υπουργείου και ο πρώτος διοικητικός λειτουργός.

Σε ό,τι αφορά το περιεχόμενο των διαβουλεύσεων δε χρειάζεται να επεκταθούμε σε λεπτομέρειες. Σημειώνουμε μόνο τις καταλήξεις που ήταν ότι: (α) επρόκειτο για διερεύνηση σοβαρής μορφής αδικημάτων. (β) υπήρχε ενδεχόμενο επηρεασμού της έρευνας αν παρέμενε στη θέση του ο αιτητής. (γ) θα επηρεαζόταν οπωσδήποτε η πειθαρχία στο Σώμα αν παρέμενε στη θέση του ο αιτητής. και (δ) η απομάκρυνσή του δε θα επηρέαζε αρνητικά την Αστυνομική Διεύθυνση Πάφου. Εξετάστηκε αλλά απορρίφθηκε το ενδεχόμενο απομάκρυνσης του αιτητή με μετάθεση. Εν τέλει, καθώς αναφέρεται στο σημείωμα που τηρήθηκε:

“Ο Υπουργός αφού έλαβε υπόψη τα περιστατικά και τα γεγονότα της υπόθεσης πιο πάνω, είτε πως δεν φαίνεται να υπάρχει άλλη επιλογή από το να τεθεί σε διαθεσιμότητα ο κ. Δ. Κωνσταντινίδης.”

Ο αιτητής τέθηκε σε διαθεσιμότητα με απόφαση του Υπουργού ημερομηνίας 15 Δεκεμβρίου 1994. Στο μέρος που εδώ ενδιαφέρει αναφέρονταν στο κείμενο της απόφασης τα εξής:

“ΑΠΟΦΑΣΗ ΓΙΑ ΔΙΑΘΕΣΙΜΟΤΗΤΑ

1. Κατόπιν διαβουλεύσεων μου με τον Αρχηγό Αστυνομίας, ασκώντας τις εξουσίες που μου παρέχει ο Κανονισμός 47 των περί Αστυνομίας (Πειθαρχικών) Κανονισμών του 1989 (Κ.Δ.Π.

53/89) και αφού έλαβα υπόψη όλα τα ενώπιον μου στοιχεία που σχετίζονται με τη διερεύνηση του ενδεχόμενου διάπραξης πειθαρχικών αδικημάτων από τον Ανώτερο Αστυνόμο κ. Δ. Κωνσταντινίδη, αποφάσισα να θέσω και θέτω τον Ανώτερο Αστυνόμο κ. Δ. Κωνσταντινίδη σε διαθεσιμότητα από την ημερομηνία έναρξης της δεύτερης φάσης των ερευνών, όπως αναφέρεται στην τελευταία παράγραφο του Ενημερωτικού Σημειώματος του Υπαρχηγού Αστυνομίας ημερ. 24.11.94 και μέχρι την τελική συμπλήρωση της υπόθεσης, αναφορικά με το ενδεχόμενο διάπραξης από μέρους του πειθαρχικών αδικημάτων που περιγράφονται στο πιο πάνω Ενημερωτικό Σημείωμα του Υπαρχηγού προς τον Αρχηγό κάτω από τις ακόλουθες επικεφαλίδες: (ι) εντάλματα/αγωγές εναντίον του κ. Κωνσταντινίδη. (ιι) παρεμβάσεις του κ. Κωνσταντινίδη στον τρόπο εκτέλεσης δικαστικών ενταλμάτων είσπραξης προστίμων. (ιιι) παρεμβάσεις στη διερεύνηση ποινικών υποθέσεων. (ιiv) κλείσιμο ποινικών υποθέσεων και (v) επηρεασμός μαρτύρων”.

Η απόφαση γνωστοποιήθηκε στον αιτητή με επιστολή του γενικού διευθυντή του Υπουργείου της ίδιας ημερομηνίας, η οποία επιδόθηκε την επόμενη. Στην επιστολή αναφέρονταν όλες οι αναγκαίες λεπτομέρειες και καθοριζόταν ως ημερομηνία έναρξης της διαθεσιμότητας η 3 Ιανουαρίου 1995 ενώ, όπως είδαμε, στο κείμενο της ίδιας της απόφασης αναφερόταν πως η διαθεσιμότητα θα άρχιζε με τη δεύτερη φάση των ερευνών, ήτοι, μετά τα Χριστούγεννα. Καθώς διευκρινίστηκε, η ακριβής ημερομηνία καθορίστηκε και αυτή από τον Υπουργό στις 15 Δεκεμβρίου 1994, μετά που τον πληροφόρησε ο γενικός διευθυντής, ότι αυτό του είχε αναφέρει ο ερευνών αξιωματικός σε σχετικό ερώτημα που υποβλήθηκε μετά τη λήψη της απόφασης.

Ο αιτητής προέβαλε σωρεία αιτιάσεων σε σχέση με τη νομική υπόσταση και την υφή των διεργασιών που απέληξαν στη διαθεσιμότητά του. Ο συνήγορός του τις ανέλυσε και προέβη σε συσχετισμούς προς ενίσχυση των όσων προωθούσε. Δε θα ήταν υπερβολή να λέγαμε ότι δεν παρέλειψε να διατυπώσει επίκριση αναφορικά με το καθετί. Ωστόσο τρεις ήταν οι βασικές θέσεις, όπως άλλωστε υπογράμμισε και ο ίδιος στο τέλος. Τις συνοψίζουμε ως εξής:

(α) Ο Καν. 47 βρίσκεται έξω από τα όρια νομοθετικής εξουσιοδότησης. Είναι δηλαδή *ultra vires*. Κι αυτό διότι παρέχεται στον Υπουργό διοικητική λειτουργία η οποία ανήκει ή θα έπρεπε να ανήκει στον Αρχηγό.

(β) Αν ο Καν. 47 κριθεί έγκυρος, τότε στην περίπτωση έρευνας

για πειθαρχικό αδίκημα - σε αντιδιαστολή προς έρευνα για ποινικό αδίκημα - η παρεχόμενη εξουσία για διαθεσιμότητα δεν είναι δυνατό να ασκηθεί ειμή μόνο κατά το χρόνο που διατάσσεται η έρευνα. Και ούτε, εν πάση περιπτώσει, θα μπορούσε να ισχύσει από μελλοντική ημερομηνία.

5

(γ) Παρεισέφεραν στη λήψη της απόφασης διάφορα στοιχεία μεμπτότητας.

Τις θέσεις αυτές τις αντέκρουσε με εξαντλητική ανάπτυξη επιχειρημάτων ο συνήγορος της άλλης πλευράς. Δεν παρίσταται ανάγκη να επεκταθούμε. Η απλότητα των όσων απασχόλησαν μας επιτρέπει να προχωρήσουμε κατευθείαν και με συντομία. Θα πάρουμε τις θέσεις με τη σειρά.

10

15

Το ζήτημα εγκυρότητας του Καν. 47

Ο συνήγορος του αιτητή τόνισε κατ' αρχήν ότι την άσκηση διοικητικής λειτουργίας την κατανέμει είτε το Σύνταγμα είτε ο νόμος και εισηγήθηκε ότι ο Καν. 47, ο οποίος βέβαια αναφέρεται στην άσκηση διοικητικής λειτουργίας, δεν είχε νόμιμο έρεισμα. Η πλειοψηφία στην απόφαση ημερομηνίας 21 Μαΐου 1996 παρατήρησε ότι το Σύνταγμα δεν κατένειμε στον Υπουργό διοικητική αρμοδιότητα αλλά και δεν απέκλεισε την διά νόμου πρόσδοσή της. Το άρθρο 10 του περί Αστυνομίας Νόμου, Κεφ. 285, όπως τροποποιήθηκε - βλ. ιδιαίτερα τον Ν. 69/1987 - παρέχει στον Αρχηγό, με την έγκριση του Υπουργικού Συμβουλίου, εξουσία να εκδίδει κανονισμούς "για την ευταξία, χρηστή διοίκηση και διακυβέρνηση της Δύναμης". Σύμφωνα με το εδάφιο (2) του άρθρου 10, οι Κανονισμοί δύνανται να περιλαμβάνουν πρόνοια για "πειθαρχικά αδικήματα και πειθαρχικήν διαδικασίαν" - βλ. παράγραφο (β) - όπως και για "αναστολήν υπηρεσιών και διαθεσιμότητα" - βλ. παράγραφο (δ). Ο υπό συζήτηση Καν. 47 εκδόθηκε δυνάμει του εν λόγω άρθρου 10(2)(δ). Είναι ως εκ τούτου έγκυρος ως δευτερογενής νομοθεσία. Και ως τέτοια έγκυρα είναι που περιβάλλει τον Υπουργό με την υπό συζήτηση διοικητική αρμοδιότητα.

20

25

30

35

Υπάρχει όμως και άλλο, πρόσθετο νομικό έρεισμα για αυτή την αρμοδιότητα του Υπουργού. Το άρθρο 13 του Νόμου προβλέπει ότι "... οι Ανώτεροι Αξιωματικοί προάγονται και απολύονται υπό του Υπουργού κατόπιν συστάσεως του Αρχηγού". Ο αιτητής ήταν, σύμφωνα με ό,τι ορίζεται στο άρθρο 2(1)(α) του Νόμου, ανώτερος αξιωματικός. Ο περί Ερημνείας Νόμος, Κεφ. 1, άρθρο 19 προνοεί ότι η εξουσία για διορισμό συνεπάγεται και εξουσία για διαθεσι-

40

5 μότητα. Στην προκείμενη περίπτωση ο Υπουργός είχε δικαίωμα προαγωγής, όχι διορισμού, δεδομένου ότι η κατάληψη της θέσης γινόταν με προαγωγή. Θεωρούμε όμως ότι η αναφορά στο άρθρο 19 του περί Ερμηναίας Νόμου σε διορισμό (appointment) έχει την ευρεία έννοια της απόφασης με την οποία καταλαμβάνεται θέση είτε αυτό γίνεται με πρώτο διορισμό είτε με προαγωγή. Συνεπώς ο Καν. 47 δεν είναι *ultra vires*.

10 Ο χρόνος έναρξης της διαθεσιμότητας

Διαλαμβάνεται στον Καν. 47(1) ότι:

15 “Σε περίπτωση κατά την οποία διεξάγεται αστυνομική έρευνα εναντίον οποιουδήποτε Ανώτερου Αξιωματικού για τους σκοπούς ποινικής δίωξης του ή διατάσσεται η έρευνα εναντίον του για πειθαρχικό αδίκημα ο Υπουργός, κατόπιν διαβουλεύσεων με τον Αρχηγό, μπορεί να τον θέσει σε διαθεσιμότητα κατά τη διάρκεια της έρευνας και μέχρι την τελική συμπλήρωση της υπόθεσης.”

20 Ο συνήγορος του αιτητή εισηγήθηκε, ότι σε περίπτωση αστυνομικής έρευνας για σκοπούς ποινικής δίωξης η διαθεσιμότητα καθίσταται δυνατή σε οποιοδήποτε στάδιο ενόσω διεξάγεται η έρευνα δεδομένου ότι το ρήμα “διεξάγεται” φανερώσει διάρκεια. Αντίθετα, καθώς συνέχισε ο συνήγορος, στην περίπτωση έρευνας για πειθαρχικό αδίκημα όπως εδώ, η διαθεσιμότητα καθίσταται δυνατή 25 όταν διατάσσεται η έρευνα, δηλαδή μόνο κατά εκείνη τη στιγμή διότι το “διατάσσεται” αποτελεί στιγμιαία ενέργεια και όχι ενέργεια διαρκείας. Πρόσθεσε δε, πως αυτό σημαίνει ότι η ύπαρξη ή όχι δημοσίου συμφέροντος που θα δικαιολογούσε τη διαθεσιμότητα πρέπει επίσης να υφίσταται σε εκείνο το στάδιο. Ο συνήγορος της Δημοκρατίας αντέτεινε ότι η χρήση άλλου ρήματος στη δεύτερη περίπτωση δεν απέβλεπε σε χρονική διαφοροποίηση του ενδεχομένου της διαθεσιμότητας αλλά εξέφρασε ότι προσidiaζε σε εκείνη την περίπτωση. Έτσι, ενώ η αστυνομική έρευνα “διεξάγεται” με την 35 έλευση της προς τούτο αναγκαιότητας, η πειθαρχική έρευνα, όντας διοικητικό μέτρο, “διατάσσεται” ως προϋπόθεση για την έναρξή της. Συμφωνούμε. Το ρήμα “διατάσσεται” εξηγεί την έναρξη της έρευνας και δεν προσδιορίζει περιοριστικά το χρόνο άσκησης της 40 εξουσίας για διαθεσιμότητα.

Η θέση του αιτητή σε αυτό τον τομέα έχει, καθώς ήδη παρατηρήσαμε, ακόμα ένα σκέλος. Είναι ότι εάν ήθελε κριθεί πως η δυνατότητα για λήψη απόφασης προσφέρεται σε οποιοδήποτε στάδιο, η διαθεσιμότητα δε θα μπορούσε ωστόσο να αρχίζει σε μελλοντική

ημερομηνία. Αδυνατούμε να αντιληφθούμε ποιό εν προκειμένω είναι το πρόβλημα σε μια τέτοια εξέλιξη. Ο ίδιος ο Κανονισμός δεν εμπειριέχει οτιδήποτε που να υποδηλώνει πως κάτι τέτοιο θα ήταν ασυμβίβαστο με ό,τι διαλαμβάνεται σε αυτόν αλλά ούτε και διακρίνουμε, ως θέμα αρχής, οτιδήποτε το άτοπο. Αυτό βέβαια ισχύει εφόσον το δημόσιο συμφέρον, ενόψει του οποίου επιβάλλεται η διαθεσιμότητα, υπάρχει κατά το χρόνο της διαθεσιμότητας. 5

Οι περιστάσεις και το περιεχόμενο της προσβαλλόμενης απόφασης

Σχετικά με αυτή τη θέση, η εξαντλητική ενασχόληση με τα όσα προτάθηκαν ως στοιχεία και προβλήθηκαν ως επιχειρήματα εναντίον της προσβαλλόμενης απόφασης θα επέξευνε αχρείαστα τα όρια της εξέτασης. Θα απαριθμήσουμε μόνο τα κυριότερα. Η αποτυχία τους προεξοφλεί και τα άλλα τα συναφή και δευτερεύοντα. 10 15

(α) Η ενημέρωση του Υπουργού απευθείας από τον ερευνώντα αξιωματικό ήταν απαράδεκτη, διότι δεν προβλέπεται στους Κανονισμούς. 20

(β) Το ενημερωτικό σημείωμα του ερευνώντος αξιωματικού ημερομηνίας 24 Νοεμβρίου 1994 ήταν επίσης απαράδεκτο, δεδομένου ότι στους κανονισμούς προβλέπεται μόνο η υποβολή πορίσματος μετά το πέρας της έρευνας: βλ. Καν. 36. 25

(γ) Η παρουσία τρίτων κατά τις διαβουλεύσεις μεταξύ του Υπουργού και του Αρχηγού, που δεν προβλέπεται στους κανονισμούς, όχι μόνο ενδέχεται να επέδρασε στο αποτέλεσμα, αλλά και δημιουργεί ερωτηματικό αναφορικά με το κατά πόσο δεν είχαν και τα παρευρεθέντα πρόσωπα κάποια συμμετοχή. 30

(δ) Στο ίδιο το κείμενο της απόφασης δεν αναφέρεται ότι προηγήθηκαν διαβουλεύσεις οι οποίες, σύμφωνα με τον Κανονισμό, αποτελούν αναγκαία προϋπόθεση για την εγκυρότητα απόφασης. 35

(ε) Το ότι ο αιτητής δεν τέθηκε ευθύς εξ αρχής σε διαθεσιμότητα σημαίνει, ότι δεν συνέτρεχαν τότε λόγοι δημοσίου συμφέροντος και εφόσον δεν συνέτρεχαν τότε, δεν θα μπορούσαν να προκύψουν μεταγενέστερα. 40

(στ) Στο κείμενο της απόφασης δεν γίνεται αναφορά σε συγκεκριμένη ημερομηνία έναρξης της διαθεσιμότητας.

Τίποτε από όσα προτάθηκαν και προβλήθηκαν δεν αποτελεί λό-

- γο για απόδοση μεμπτότητας στην προσβαλλόμενη απόφαση. Η ενημέρωση απευθείας του Υπουργού από τον ερευνώντα αξιωματικό μόνο θέμα εκωτερικής τάξης θα μπορούσε ίσως να εγείρει. Που είναι όμως εντελώς ασύνδετο με την εξέταση του ενδεχόμενου για διαθεσιμότητα. Η επί της ουσίας πληροφόρηση του Υπουργού εντασσόταν στο πλαίσιο της έρευνας που ο ίδιος όφειλε να διενεργήσει. Και το ενημερωτικό σημείωμα του ερευνώντος αξιωματικού, ημερομηνίας 24 Νοεμβρίου 1994, εξυπηρετούσε αυτό ακριβώς το σκοπό. Όχι μόνο δεν ήταν άτοπο. Απεναντίας καθίστατο απόλυτα αναγκαίο. Όσον αφορά τις διαβουλεύσεις στην παρουσία τρίτων, δεν την θεωρούμε αφύσικη ενόψει της ιδιότητάς τους και καμιά ένδειξη δεν υπάρχει περί ουσιαστικής συμμετοχής τους στις διαβουλεύσεις. Έπειτα, το ότι στο κείμενο της απόφασης δε μνημονεύονται οι διαβουλεύσεις αδυνατούμε να αντιληφθούμε ποιά σημασία θα μπορούσε να έχει. Είναι γεγονός αδιαμφισβήτητο ότι διαβουλεύσεις έγιναν. Και πρόνοια που να επιβάλλει την καταγραφή αυτού του γεγονότος ως συστατικού στοιχείου της απόφασης δεν υπάρχει. Ως προς την εισήγηση ότι μετά την έναρξη της έρευνας είναι αδύνατη η έλευση δημοσίου συμφέροντος που να δικαιολογεί τη διαθεσιμότητα, πρέπει με εκτίμηση να πούμε ότι κατά την αντίληψή μας αυτό αντιστρατεύεται την κοινή λογική. Στην προκειμένη περίπτωση το δημόσιο συμφέρον που προέκυψε κατά την εξέλιξη, αναδείχθηκε με τα όσα η έρευνα αποκάλυψε μέχρι εκείνο το στάδιο. Και επέβαλε τη διαθεσιμότητα ως προϋπόθεση για την απρόσκοπτη και αποτελεσματική διεκπεραίωση της έρευνας. Όπως αναφέρθηκε στην πρωτόδικη υπόθεση *Πολύβιον Νικολάου ν. Κυπριακής Δημοκρατίας*, υπόθ. αρ. 692/92, ημερομηνίας 22 Οκτωβρίου 1992:

- 30 “Το συμφέρον του δημοσίου στον συγκεκριμένο τομέα (διερεύνησης πειθαρχικού αδικήματος) συναρτάται κατ’ εξοχήν με την αποτελεσματικότητα της έρευνας και τις προϋποθέσεις που την προοιωνίζονται.”

- 35 Τέλος, ως προς το χρόνο έναρξης της διαθεσιμότητας, στο κείμενο της απόφασης προσδιοριζόταν με σαφήνεια και μάλιστα με αιτιολογική αναφορά. Ο καθορισμός συγκεκριμένης ημερομηνίας αργότερα δεν αποτελούσε παρά μόνο διασαφηνιστική αναγωγή χωρίς να προσθέτει οτιδήποτε επί της ουσίας.

- 40 Η έφεση επιτρέπεται με έξοδα. Η προσβαλλόμενη διοικητική πράξη επικυρώνεται στην ολότητά της βάσει του Άρθρου 146.4(α) του Συντάγματος. Τα έξοδα να υπολογιστούν από τον Πρωτοκολλητή.

Η έφεση επιτρέπεται με έξοδα.